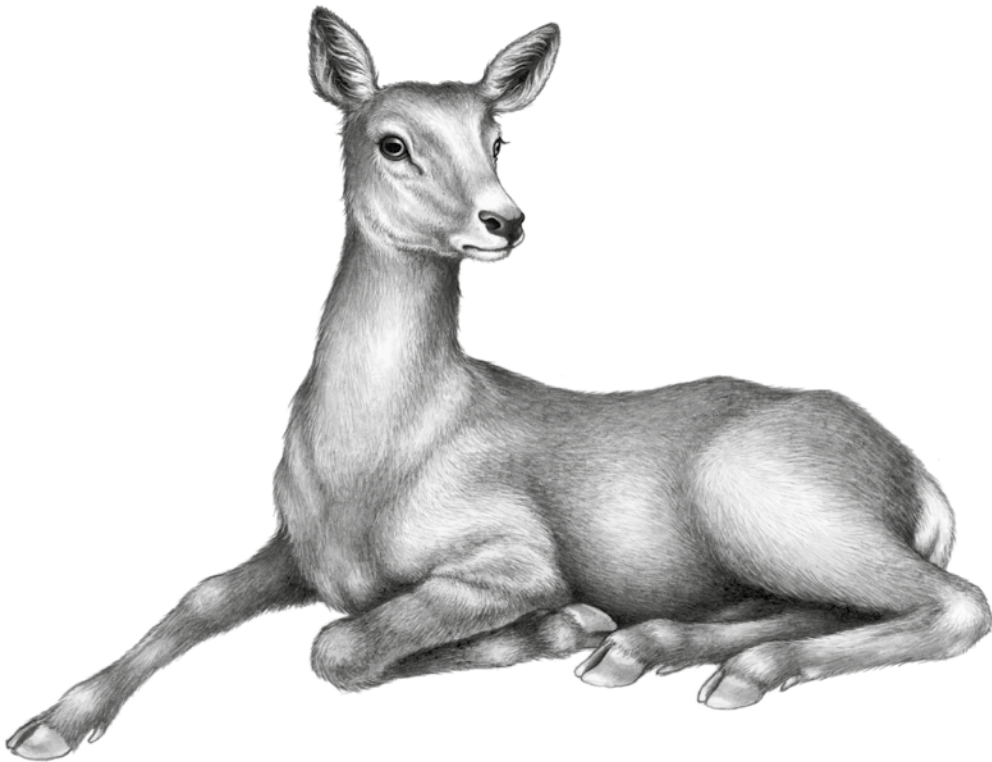

Geen jachtseizoen

Ik had gehoord dat jongeren op normale scholen opstellen moesten schrijven over wat ze allemaal hebben gedaan tijdens hun vakantie. Zoiets bestond niet op Clearwater High. Het risico dat zulke schrijfsels in handen van een mens zouden belanden, was te groot. Want wat woodwalkers deden en beleefden, was meestal geheim ... en soms ook zo gevaarlijk dat ze je haren te berge deden rijzen. Zoals nu.

Mijn oudere zus Mia en ik – allebei in onze poemagedaante – zaten in een struik naast een avondse pick-up waarop allerlei spullen opgestapeld lagen. Uit het raam aan de passagierskant van de auto stak de loop van een geweer. Hij was niet op ons gericht, maar op een kudde wapiti's, die in de ochtendschemering vredig stonden te grazen op de grasvlakte.

Het puntje van mijn staart ging heen en weer van opwinding. *Dit kan helemaal niet*, zei ik zachtjes in gedachten tegen Mia, van kop naar kop. Zo communiceren wij, woodwalkers, met elkaar als we in onze dierengedaante zijn. *Ik ga niet toekijken hoe hij ze neerknalt!*

Vroeger vond je wapiti lekker, zei Mia een beetje verbaasd.

Ik voelde mijn snorharen zenuwachtig trillen. Gelukkig was de stroper nog niet klaar om te schieten. Ik hoorde hoe hij net een blikje bier had geopend en ervan slurpte. *Ja, vroeger! Toen ik*

Lou nog niet kende. Je weet wel, het aardige wapitimeisje uit mijn klas dat ik zo leuk vind. Wel, wat doen we? We moeten iets doen!

Dat is waar, zei Mia en ze liet haar hoektanden zien, die zo lang waren als mensenvingers. Nee, ze was geen schattig katje, maar een veertig kilo wegende roofkat. Wat stel je voor? We zouden op zijn auto kunnen springen en die een beetje bekrassen, dat leidt hem misschien af.

Vast wel, maar het is niet ons doel om zelf neergeschoten te worden, bracht ik daartegenin. Als mens zouden we hier vast meer kunnen doen. Alleen jammer dat we onze kleren op school hebben laten liggen.

Geruisloos verliet ik het struikgewas en sloop rond de auto, zodat de kerel me zeker niet zou zien. In de open laadruimte lag tussen de vele spullen een oude geruite deken.

Ik had meteen een idee. Ik legde Mia snel uit wat ik van plan was. Ze keek me met grote ogen aan. *Denk je echt dat dat zal werken?*

Op dit moment schiet me niets anders te binnen, zei ik gejaagd. Vooruit, haast je, hij kan elk moment in het rond beginnen te schieten!

Mia sloop weg. In zo iets was ze een echte pro. Als ze niet gezien wilde worden, dan zag niemand haar. Ik van mijn kant bleef waar ik was. Ik concentreerde me op het beeld van een veertienjarige jongen met goudgroene ogen, dat ik voor mijn geestesoog opriep. Dat was ik in mijn mensengedaante. Niet veel later voelde ik een tinteling door mijn lijf gaan. Langzaam veranderde mijn lichaam. Mijn voorpoten werden armen met handen, mijn achterpoten benen met voeten. Mijn oren krompen en gingen tegen mijn hoofd liggen. Mijn scherpe hoektanden veranderden in een onschuldig mensengebit. Gelukkig deed het geen pijn. Inmiddels was ik het ook al gewoon.

Een vingerknip later liep ik zonder vacht achter de auto. In de koele ochtendwind bibberde ik van de kou. Wat verlangde ik naar mijn trui en mijn broek, die ik jammer genoeg enkele honderden kilometers hiervandaan had verstopt. Voorzichtig trok ik de deken van de laadbak en wikkelde me erin.

Toen de stroper me op het raam aan de bestuurderskant hoorde kloppen, liet hij van schrik bijna zijn geweer vallen. Haastig haalde hij met zijn hand de nachtkijker van zijn hoofd en hij keek eerst betrapt en toen verbluft. Waarschijnlijk had hij een ranger verwacht en niet zo'n gek aangeklede jongen. Tenslotte waren we mijlenver van de volgende stad of het volgende dorp verwijderd, midden op een grasvlakte waar niet meer dan een paar schaarse pijnbomen groeiden. Op deze smalle weg was in tijden geen auto meer langsgereden.

‘Meneer, mag ik u even storen?’ vroeg ik beleefd, zoals ik in de les mensenkunde had geleerd.

De man liet het raampje zakken. ‘Wat doe jij hier in godsnaam, sloeber?’ mopperde hij tegen mij.

‘U weet dat het geen jachtseizoen is, toch?’ vroeg ik terug. ‘Als u schiet, dan bent u strafbaar.’

Zoals ik verwacht had, lachte hij me uit. ‘Wat kan jou dat schelen? Ga naar huis, ga voor de tv zitten en kijk naar *Captain Marvel* of andere troep waar jullie, kinderen, zo graag naar kijken.’

Ik gaf geen krimp. Hoe langer ik hem afleidde, hoe beter. Het was al een goed teken dat de wapiti’s hun koppen waakzaam hadden opgeheven. Hadden ze Mia geroken? Ze sloop speciaal mee met de windrichting, zodat de hoefdieren een hele wolk poema-geur in hun neusgaten zouden krijgen.

Ik verroerde me niet en bleef de man vriendelijk aankijken, wat hem duidelijk op de heupen werkte. ‘Waar wacht je op? Maak dat je hier wegkomt!’ schold hij.

‘U wilt dus echt jagen, hoewel het verboden is?’ vroeg ik.

‘Rot op, jongen ... of er gaat hier iets gebeuren waar je niet goed van zult zijn.’

‘Ik denk eerder dat er iets zal gebeuren waar u niet goed van zult zijn,’ zei ik. Ik boog voorover en nog voor hij doorhad wat er gebeurde, trok ik de autosleutel uit het contact. Toen verhoog ik de sleutel tot hij u-vormig was. Zelfs in mijn eerste gedaante ben ik duidelijk sterker dan een mens, en dat komt soms goed van pas.

Dat beviel hem allerm minst. In het zwakke licht van de dageraad kon ik zien dat zijn gezicht zo rood werd als de lel van een kalkoen. ‘Ben je gek of zo?’

De wapiti’s galoppeerden over de open vlakke en verdwenen in het bos.

‘Nee, dat denk ik niet,’ zei ik terwijl de man woedend naar zijn wapen greep. O-o, dit was het moment om weg te lopen. Ten-

slotte waren onze vierpotige vrienden nu in veiligheid. Maar toen ik wilde rennen, struikelde ik over de zoom van die domme deken en ging onderuit. Het grind kerfde pijnlijk in mijn huid.

De stroper was nog steeds buiten zinnen. Hij zwaaide het portier open dat – al dan niet opzettelijk – tegen mijn hoofd knalde. Terwijl hij uit de auto sprong, zakte ik half verdoofd in elkaar. Ik verwachtte elk moment vastgegrepen te worden door een paar harde handen. Maar dat gebeurde niet. In plaats daarvan slaakte de man een gil.

Ben je oké, Carag? vroeg Mia bezorgd. *Ik denk dat je een grote buil op je hoofd krijgt.* Ze lag boven op het dak van de auto. Vanaf die plek had ze met uitgestoken nagels naar beneden geklauwd en de stroper bij zijn kraag te pakken gekregen. Verstijfd van angst en met opengesperde ogen hing hij in haar greep terwijl zij haar tweede poot uitstak, waardoor het leek of ze hem van achteren om de hals viel.

Dat denk ik ook, antwoordde ik terwijl ik met mijn hand over de zere plek op mijn hoofd streek. Ja, daar vormde zich inderdaad een buil.

‘Neem mijn geweer ... schiet dat beest neer ... voordat het me doodt ... Snel!’ fluisterde de kerel hees.

Nog een beetje duizelig liep ik rond zijn auto en pakte zijn wapen, zoals hij gevraagd had.

‘Schiet!’ brulde de stroper.

‘Het is nu geen jachtseizoen, zoals u waarschijnlijk weet,’ zei ik en ik sloeg de loop zo lang tegen een steen tot hij zo krom was als de hoorn van een bizon. Toen keerde ik terug naar de eigenaar en zei wat mijn lievelingsleraar, James Bridger, tegen de stroper had gezegd in wiens val hij ooit was gelopen: ‘Als u nog eens stroopt, zelfs al is het maar één keer, dan geef ik u aan.’

De stroper zat zachtjes te janken. Was hij bang voor de straf? Of was het eerder Mia die hem angst inboezemde, doordat ze lekker over zijn wang zat te likken? Dat voelde vast niet zo fijn, want de tong van een roofkat is zo ruw als grof schuurpapier. *Mag ik echt geen stukje van hem afbijten?* vroeg Mia.

‘Nee, we smeren ’m. Die man heeft lik op stuk gehad. Het volstaat,’ zei ik tegen haar en ik liet de deken vallen. Dicht bij de grond achter Mia, zodat de man me niet kon zien, transformeerde ik me terug. Toen markeerde ik de auto met een krachtige straal poema-urine. Niet om er beslag op te leggen, want in een hoop metaal was ik niet geïnteresseerd, maar om een gebaar te stellen.

Met lange sprongen renden Mia en ik het bos in. Op vier poten schiet je goed op en dat was maar goed ook, want we hadden nog een heel eind voor de boeg naar onze ouders, die een paar jaar geleden uit hun oude territorium in Yellowstone waren verdreven door een roedel wolven. Toen we op veilige afstand waren, gingen we weer langzamer lopen.

Leuk wat jij allemaal op die school hebt geleerd, zei Mia en ze gaf me een lik over mijn harige schouder. *Die kerel heeft met jou*

gepraat zoals met een echte mens. Hij had helemaal niet door dat je er geen was.

Ja, dat is waar, zei ik. Ik gaf haar een por en beet haar speels in het oor. *Je zult het geweldig vinden op Clearwater High. De meeste woodwalkers zijn er echt aardig en de lessen zijn boeiend. Zolang je overdag naar de les gaat, mag je ’s nachts zo veel rondzwerven als je maar wilt. Het is zo kattig dat je er in de herfst ook zult zijn!*

Eigenlijk was Mia altijd van plan geweest om als poema door het leven te gaan, net zoals onze ouders. Maar doordat ik naar die school ging en me er goed voelde, was haar nieuwsgierigheid gewekt. En onlangs had ze besloten om er na de vakantie ook heen te gaan.

Dan leer je Tikaani eindelijk beter kennen, ging ik verder. Mijn hart liep weer over van verlangen naar die heel bijzondere witte wolvin.

Mia keek me van opzij aan. *Is ze echt jouw vriendin?* vroeg ze.

Ja, we hebben zelfs al gezoend, zei ik haar in vertrouwen. Mia’s ogen werden groot. Wanneer zou ik Tikaani eindelijk weerzien? Hopelijk niet pas wanneer de school weer begon! Hoe leuk het ook was met mijn zus, ik miste mijn vriendin vreselijk.

Nou, dan wil ik haar graag leren kennen. Het wordt vast geweldig als we allemaal op Clearwater High zitten, zei Mia terwijl we naast elkaar over een heuveltop liepen. *Op voorwaarde dat mama en papa akkoord gaan, natuurlijk.*

Ik bleef abrupt staan alsof ik gevaar had geroken. *Hoező? Ik dacht dat je er al met hen over gesproken had?*

Ja, maar de laatste keer zeiden ze dat er een belangrijke voorwaarde aan verbonden is, zei Mia, die inmiddels ook was blijven staan.

Welke voorwaarde? vroeg ik gealarmeerd. Daar heb je vroeger nooit iets over gezegd!

Mia begon zich ook zorgen te maken, hoewel ze dat zo weinig mogelijk liet merken. *Het is vast niets ernstigs. Nooit een kadaver eten dat al heel lang dood is of zo. Of niets van andere roofdieren aannemen, zulke dingen. Je kent papa toch.*

Maar ik was helemaal niet gerustgesteld. *Ik weet haast zeker dat het iets belangrijkers moet zijn. Anders zouden mama en papa het niet uitdrukkelijk gezegd hebben,* zei ik. Ik had me er zo op verheugd dat mijn zus op dezelfde school zou zitten als ik, maar misschien was ik te blij geweest. Wat als het niet zou lukken? Dat zou een harde klap voor me zijn, want in dat geval zou ik Mia hooguit om de paar maanden zien. Het nieuwe territorium van mijn familie in het Gallatin National Forest was immers een heel eind van Clearwater High.

We liepen in stilte verder, luisterend en ruikend, zodat we niet verrast zouden worden door een wandelaar of een grizzly die plots opdook. Ongerust merkte ik dat het autoverkeer drukker werd. Waren we in de buurt van Gardiner? Dat was het enige dorp in de buurt.

We moeten in een grote boog om de huizen heen lopen en wachten tot het wat donkerder is voor we door het gebied kunnen, zei ik tegen Mia. Ik had gedacht dat ze het meteen met me eens zou zijn. In plaats daarvan begonnen haar ogen verdacht te flonkeren.

Kun je daar ook pannenkoeken met spek eten, zoals in de stad bij je school? Ik heb honger en met dat pluimvee van vanochtend heb ik echt niet genoeg.

We hebben geen geld bij ons, wierp ik tegen en ik probeerde de gedachte te verdringen aan een dampende, sappige steak waar je

niet zelf op hoefde te jagen, maar die je gewoonweg kon bestellen.

Misschien vinden we wel ergens geld, zei Mia opgewekt. *Je hebt ooit gezegd dat mensen onhandig zijn. Het is toch best mogelijk dat iemand hier of daar wat munten of briefjes heeft laten vallen?*

Ik blies naar haar. *We lopen NIET als poema's door de stad. Dat is vragen om problemen!*

Haha, vroeger was het anders bij ons. Mia week uit voor de poot waarmee ik haar een por wilde geven. Haar lach klaterde in mijn hoofd. *Jij was het die de mensenwereld altijd wilde verkennen en ik degene die je tot voorzichtigheid aanmaande. Waarom kunnen we niet in onze mensengedaante de stad in gaan?*

Omdat we niets hebben om aan te trekken, vlooienkat, antwoordde ik.

O ja, dat is waar ook. Dan trekken we toch gewoon onze vacht aan, oké?

Grote zussen kunnen behoorlijk koppig zijn. Wat later slopen we als poema's door het nog slapende, donkere gehucht Gardiner, dat vast niet meer dan duizend inwoners telde. Mia liep intussen de hele tijd te zoeken naar verloren munten of zelfs bankbiljetten en vond daar duidelijk plezier in. Ik had mijn hoofd vol zorgen. Ik keek voortdurend om. Daar zag ik iets bewegen! Ik bukte, gromde, blies en maakte me klaar om weg te sprinten.

Sinds wanneer ben je bang voor die dingen waar mensen figuren op tekenen? Mia had de tijd van haar leven.

Met één veeg van mijn poot slingerde ik de witte prop weg. De wind liet hem verder rollen. *Dat heet trouwens papier,* gromde ik. Ik schrok omdat ik net iets had opgemerkt waar ik helemaal geen rekening mee had gehouden.

In het eerste jaar op Clearwater High hadden we geleerd hoe we met elkaar konden communiceren, van kop naar kop, ook als degene met wie je praat niet in de onmiddellijke omgeving was, maar een eindje verder weg. Onze leraar, meneer Ellwood, had ons zo gedruild dat ik met mijn langeafstandsroepen intussen behoorlijk ver kwam en ze ook op een afstand van meer dan een kilometer kon ontvangen. En wat op dit moment in mijn kop weergalmde, was zonder twijfel zo'n roep ... Maar donder en bliksem, van wie?

Niet erg kattig

Een behoorlijk vreemde situatie: in dit donkere kleine stadje stonden we als poema's op een stoep die koud en hard aanvoelde onder onze poten. We spitsten onze oren, waakzaam voor elk geluid dat een mens niet kon horen. En het leverde wat op. Toen ik me harder concentreerde, hoorde ik de gedachtestem duidelijker ... en ik merkte dat het geen roep was, maar eerder gejammer. Woevende en droevige woorden die alleen een woodwalker kon horen. *Ik haat het om hier opgesloten te zitten. Het is zo gemeen als een doorn in mijn poot! Waarom mogen mensen macht over ons hebben? Ik wil hier weg! Maar hoe?*

Hoor je dat? vroeg ik aan Mia en ik hield mijn adem in.

Ze knikte. *Maar heel zachtjes, ik heb er niets van verstaan. Zou dat een huisdierwalker kunnen zijn?*

Misschien. Of een walker die in het wild leeft en gevangengenomen is door mensen, zei ik en ik probeerde de walker een antwoord te sturen. Maar ik wist niet zeker of ik hem wel zou bereiken.

Ik kreeg er de kriebels van dat we hier midden in het plaatsje rondhingen. Het zou niet meer lang duren voor het licht werd. Dan mochten we hier gewoonweg niet meer zijn. Waarschijnlijk